

Pál fogságban van Rómában, és elköltözését várja. Önmagáról is beszél, de nem ezzel kezdi. Mert nem önmagáért élt, nem önmaga az első a maga számára, hanem Krisztus. Tudja, hogy Őhozzá megy, élni fog vele örökké.

Nem magára gondol, hanem a munkára, amit folytatni kell, és a munkatársakra, akik között voltak hűségesek és olyanok is, akik nem tartottak ki a szolgálatban (10. v.). Timóteus az egyik leghűségesebb munkatárs, aki ekkor már az efezusi gyülekezetet pásztoralja: hirdeti az evangéliumot, tanítja a hívőket. Ő Pál apostol „gyermeké” (többször így nevezi), akit az apostol sokat buzdít, bátorít. Nem aggódik, hogy meg fog-e állni Timóteus nélküle is. Az ő elköltözése (halála) az Úr tervébe illik, és ugyanez az Úr megsegíti Timóteust is, hogy elvégezze a szolgálatot. Így amit ír, az nemcsak kérés vagy parancs, hanem bizonyágtétel is (1. v.: „Tanúskodva kérlek...”), ami „Isten és Jézus Krisztus színe előtt” hangzik.

„Aki ítélni fog élőket és holtakat”: mi már így fogjuk látni Krisztust, amikor megjelenik. Aki megmentett, megszabadított és elhívott minket, Ő fog ítélni. Igazságosan ítélt: minden bűn megkapja az ítéletet. De megváltott a saját vérével, és aki ebben bíz, és nem hiszi, hogy bármi mással elnyerheti Isten tetszését, az megmenekül az ítélettől.

Krisztus elhívott minket is: „hirdesd az igét... alkalmas és alkalmatlan időkben”, mert minden pillanatban fontos, hogy azok, akik velem vannak, hallják meg, kicsoda Isten; hogy Ő szent, hogy ítélni fog, és hogy Ő készítette el az utat a megmenekülésre. Isten készíti el az alkalmakat; engem is, hogy szóljak; a hallgatókat is, hogy megértsék. Ne csak akkor szóljak, amikor én jónak látom, és ne azt mondjam, amit könnyű mondani. Jézus „nem azért jött, hogy békességet hozzon, hanem hogy kardot” (Mt 10,34). Harc van Isten ígéje és az ember természete között (akár hitetlen, akár hívő), és az ember szívesebben hallgatja azt, ami megnyugtatja, hogy jó helyen van, jó úton jár, nincs szüksége változásra. De nekünk az egészséges tanítást kell hirdetnünk, azt, amit Isten valóban tett értünk: hogy Isten valóban haragszik a bűneink miatt (Róm 1,18), hogy a bűnök belőlünk jönnek, és nem tudunk jót (Isten szemében is teljesen tisztán) cselekedni (Jób 14,4; Róm 3,12). Hogy Isten valóban szeret, és ilyen állapotunkban is meg akar menteni, és ez Fia életébe került, aki minden bűnünk büntetését elszenvedte, megváltott, örök életet adott, amelynek Ő az Ura – és hogy „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni” (ApCsel 2,21).

Ezt nem viselik el. Gyűjtik a tanítókat, kitalálnak sokféle vallást, a keresztyén tanítást mással keverik, „összehasonlító vallástudományt” tanítanak, amelyben a keresztyénség legfeljebb egy út a sok közül, és azt választhat mindenki, amit akar. Vagy Jézusról beszélnek, mint a nagy tanítóról, példaképről, mártírról, vagy arról, aki „elfogad úgy, ahogy vagy”, és nem beszélnek arról, hogy aki az Övé lett, annak Ő az Ura, aki parancsol, vezet. „Viszket a fülük”: szó szerint „csiklandozzák a fülüket” ezekkel a tanításokkal, vagyis azért hallgatják, mert kellemes. Az igazság pedig kellemetlen, mert arról szól, hogy nem élhetek úgy, ahogyan eddig – és nem élhetek úgy, ahogy a környezetem él. Ezért nem akarják hallgatni. Odafordulnak a „mesékhez” – mítoszokhoz, vagyis pogány vallási történetekhez. Azokhoz az „istenekhez”, amelyeket emberek találtak ki, ezért kiszolgálják az embert.

Józan légy – a körülötted lévő nem józan világban, amely a sokféle vallásával, filozófiájával egymásnak is ellentmond, de „tolerálják” egymást, csak Krisztust nem, mivel Ő az egyetlen út. Ami szeretetlennek tart minket, mert azt az Egyetlent hirdetjük, aki úgy szeretett minket, ahogy senki más. – Szenvedj: mert nincs más út, az evangélista munkáját csak így lehet végezni.

Pál szavai ehhez nem elegendők, a példája sem, amit Timóteus látott. Csak Isten tud felkészíteni ezekre úgy, hogy a Szentlelket adja. De Krisztus „velünk van minden napon a világ végezetéig”.

Pál „elköltözik”, egyszer mi is elköltözünk. Amikor önmagáról beszél: „a nemes harcot megharcoltam...”, oda kell értenünk ezt is: „de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme” (1Kor 15,10). Isten végezte el, Pál pedig „nem volt engedetlen” (ApCsel 26,19). Az igazság koronáját az igaz Bíró adja. Krisztus, aki ítélni fog élőket és holtakat, és sokan lesznek, akik kárhozatra jutnak – mi mégis „vágyva várhatjuk az Ő megjelenését”, mert nekünk, akik hiszünk benne, nem bűneink szerint fizet (Zsolt 103,10).

2Tim 1,7

Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.